

Mål C-205/07

Brottmål **mot** **Lodewijk Gysbrechts** **och** **Santurel Inter BVBA**

(begäran om förhandsavgörande
från Hof van beroep te Gent)

”Artiklarna 28 — 30 EG — Direktiv 97/7/EG — Konsumentskydd vid distansavtal — Ångerfrist — Förbud mot att kräva förskott eller betalning av konsumenten innan ångerfristen har löpt ut”

Förslag till avgörande av generaladvokat V. Trstenjak föredraget den
17 juli 2008 I - 9949
Domstolens dom (stora avdelningen) av den 16 december 2008 I - 9979

Sammanfattning av domen

Fri rörlighet för varor — Kvantitativa exportrestriktioner — Åtgärder med motsvarande verkan — Begrepp

(Artikel 29 EG, artikel 6 i Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7)

Artikel 29 EG utgör inte hinder för nationella bestämmelser om gränsöverskridande distansförsäljning som förbjuder leverantören att kräva förskott eller betalning av något slag av konsumenten innan ångerfristen har löpt ut. Den utgör däremot hinder mot förbudet, med tillämpning av dessa bestämmelser, att begära att få kreditkortsnumret av konsumenten innan fristen har löpt ut.

Ett sådant förbud för leverantören utgör nämligen en åtgärd med motsvarande verkan som en kvantitativ exportrestriktion, även om leverantören förbinder sig att inte använda sig av betalkortet för betalningsändamål innan fristen har löpt ut. Förbudet har i allmänhet mer omfattande konsekvenser för den gränsöverskridande försäljning som sker direkt till konsumenterna, särskilt för försäljning som sker med hjälp av Internet. Detta beror bland annat på svårigheterna att driva in betalning, i synnerhet när det är fråga om relativt små belopp, från en konsument i en annan medlemsstat som inte uppfyller sina skyldigheter. Ett sådant förbud har en större inverkan på exporten av medlemsstatens varor än på försäljningen av varor på medlemsstatens inhemska marknad, även om förbudet är tillämpligt på alla näringsidkare som bedriver verksamhet i medlemsstaten.

Vad beträffar om en sådan åtgärd kan motiveras med hänsyn till syftet att säkerställa konsumentskyddet, synes förbudet mot att kräva förskott ändamålsenligt och proportio-

nerligt för att säkerställa ett effektivt utövande av ångerrätten. Medlemsstaterna ska för det första i enlighet med gemenskapsrätten avgöra hur den risk för avtalsbrott som föreligger avseende distansavtal, vilken följer av att parternas fullgörande av avtalsförpliktelserna ofta äger rum vid skilda tidpunkter, ska fördelas mellan leverantören och konsumenten. För det andra tycks förbudet emellertid vara nödvändigt för att säkerställa en hög skyddsnivå för konsumenten, även om förbudet mot att kräva betalning inom ångerfristen ökar leverantörernas osäkerhet beträffande betalningen av de levererade varorna. En konsument som har betalat ett förskott till leverantören är nämligen mindre benägen att utöva sin ångerrätt, även om varorna inte helt och hållet motsvarar dennes förväntningar.

Förbudet mot att begära att få kreditkortsnumret av konsumenten tjänar däremot endast till att eliminera risken för att leverantören inkasserar betalningen innan ångerfristen har löpt ut. Om denna risk förverkligas strider emellertid leverantörens handlande i sig mot förbudet mot att kräva betalning innan ångerfristen har löpt ut, då förbudet för leverantören mot att begära att få kreditkortsnumret av konsumenten går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå det eftersträlvade målet.

(se punkterna 42, 43, 52, 54–56 och 60–62 samt domslutet)